

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 146/04-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. júna 2005 v senáte zloženom z predsedu Štefana Ogurčáka a zo sudcov Juraja Horvátha a Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť O. Š., bytom P., zastúpeného advokátom JUDr. J. M., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 215/03 a postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 51/00 v období po rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 133/02-32 z 19. februára 2003 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 215/03 porušil základné právo O. Š., aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky u k l a d á zaplatiť trovy právneho zastúpenia O. Š. v sume 11 991 Sk (slovom jedenásťtisícdeväťstodeväťdesiatjeden slovenských korún) na účet advokáta JUDr. J. M., K., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Okresný súd Žilina je povinný uhradiť štátu trovy právneho zastúpenia v sume 11 991 Sk (slovom jedenásťtisícdeväťstodeväťdesiatjeden slovenských korún) na účet Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 8. septembra 2004 č. k. I. ÚS 146/04-9 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť O. Š., P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 215/03 a postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej aj „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 51/00 v období po rozhodnutí ústavného súdu č. k. I. ÚS 133/02-32 z 19. februára 2003.

Uvedeným uznesením ústavný súd zároveň ustanovil sťažovateľovi za právneho zástupcu v danom konaní pred ústavným súdom advokáta JUDr. J. M., K.

1. 1. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal v roku 2000 na Okresnom súde Žilina žalobný návrh na náhradu škody. Vec bola pôvodne zaevidovaná pod sp. zn. Nc 2285/00 a konanie bolo zastavené. V dôsledku odvolania sťažovateľa však Krajský súd v Žiline uznesenie o zastavení tohto konania zrušil a vec vrátil v roku 2001 Okresnému súdu Žilina na ďalšie konanie. Vec je t. č. evidovaná pod sp. zn. 6 C 215/03. Sťažovateľ je toho názoru, že Okresný súd Žilina je vo veci nečinný, dosiaľ vo veci nenariadil pojednávanie „*a teda prietahy v tomto súdnom konaní sú bezpečne preukázané*“. Z titulu primeraného finančného zadosťučinenia sa sťažovateľ domáha priznania sumy 40 000 Sk.

Podaním zo 7. októbra 2004 právny zástupca sťažovateľa upresnil predmetnú sťažnosť a v tejto časti sa domáhal vydania nasledovného nálezu:

„Okresný súd v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 215/03 porušil právo O. Š., aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Okresnému súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 215/03 prikazuje konať bez zbytočných prietahov.

O. Š. priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 40 000,- Sk, ktoré je Okresný súd v Žiline povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

Súd priznáva odmenu a náhradu hotových výdavkov právnenému zástupcovi sťažovateľa (...).“

Sťažovateľ ohľadom priznania primeraného finančného zadosťučinenia uviedol:

„Žiadam Ústavný súd, aby mi priznal v konaní vedenom na Okresnom súde v Žiline sp. zn. 6 C 215/03 primerané finančné zadosťučinenie podľa ust. § 127 Ústavy Slovenskej republiky, nakoľko ochrana práv nebola rýchla a účinná v súlade s ust. § 6 OSP. Pretrváva stav právnej neistoty už 4 roky spôsobený prietahmi v konaní.

V danom prípade súd takmer 4 roky vo veci bol nečinný. Finančné zadosťučinenie žiadam od roku 2000 vo výške 10.000,- Sk a za každý ďalší rok á 10.000,- Sk. Spolu 40.000,- Sk, ktoré zodpovedá aj judikatúre Európskeho súdu.“

1. 2. Sťažovateľ ďalej uviedol, že napriek tomu, že nálezom ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 133/02 bolo konštatované porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 51/00 a bolo mu priznané aj primerané finančné zadosťučinenie, „súd si z toho stále nič nerobí a dokonca prietah zvyšuje“. Preto sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd opakovane vyslovil porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a navrhuje, „aby tento súd bol zaviazaný k ďalšiemu odškodnému vo výške ďalších 10.000 Sk – inak nález ÚS je iluzórny a nepôsobí výchovne“.

Podaním zo 7. októbra 2004 právny zástupca sťažovateľa túto časť sťažnosti tiež upresnil a domáhal sa vydania nasledovného nálezu:

„Okresný súd Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 51/00 porušil právo O. Š., aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Okresnému súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 51/00 prikazuje konať bez zbytočných prietáhov.

O. Š. priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 15 000,- Sk, ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

Súd priznáva odmenu a náhradu hotových výdavkov právnenému zástupcovi sťažovateľa (...).“

Sťažovateľ ohľadom priznania primeraného finančného zadosťučinenia v tejto časti sťažnosti uviedol:

„Žiadam Ústavný súd, aby mi priznal v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I sp. zn. 18 C 51/00 primerané finančné zadosťučinenie podľa ust. § 127 Ústavy Slovenskej republiky, nakoľko ochrana práv nebola rýchla a účinná v súlade s ust. § 6 OSP. Od vydania nálezu Ústavného súdu SR I. ÚS 133/02-32 zo dňa 19. 2. 2003 pretrváva stav právnej neistoty už 1,5 roka spôsobený prietahmi v konaní.

Finančné zadosťučinenie žiadam od roku 2003 vo výške 10 000,- Sk a za každý ďalší rok á 10 000,- Sk. Spolu 15 000,- Sk, ktoré zodpovedá aj judikatúre Európskeho súdu.“

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili všetci účastníci konania: Okresný súd Žilina, zastúpený jeho predsedom JUDr. P. H., listom zo 14. októbra 2004 sp. zn. Spr. 3530/04, Okresný súd Bratislava I, zastúpený jeho podpredsedníčkou JUDr. T. R., listom z 28. septembra 2004 sp. zn. Spr 3301/00 a právny zástupca sťažovateľa stanoviskom k uvedenému vyjadreniu súdov z 23. júna 2005.

2. 1. Predseda Okresného súdu Žilina vo svojom vyjadrení uviedol, že:

«Súhlasíme s upustením od ústneho pojednania veci.

K veci (a vôbec všetkým veciam sťažovateľa na súde) môžem uviesť len toľko, že všetky jeho konania na našom súde spočívajú v zisťovaní základných údajov o veci (od účastníkov, petit, až po adresu pobytu samotného sťažovateľa). Svedčí o tom aj spis.

Len akési „sociálne“ cítenie najmä odvolacích súdov spôsobuje, že veci nie sú prísne a presne podľa procesného predpisu odmietnuté (zastavené). Problém spočíva v sťažovateľovi, súdom z môjho pohľadu možno vyčítať zhovievavosť a neprimeranú pomoc jednej zo strán. Voči tomu sa však sťažovateľ brániť nemôže, lebo je to v jeho prospech. (...).»

Vo veci sa vyjadrila aj zákonná sudkyňa Mgr. K. B., ktorá podrobne popísala chronológiu úkonov okresného súdu a dodala:

„(...) Predmetná vec bola pridelená do senátu 6 C na prejednanie a rozhodnutie dňa 25. 7. 2003. Mne ako sudkyňi bol predložený 4. 2. 2004, vyjadrujem sa preto za toto obdobie.

Vo veci bolo konané priebežne. Z dôvodu odstraňovania väd podaného žalobného návrhu, ktoré spočívali v jeho nejasnosti a ustálenia si predmetu konania pre potreby ďalšieho postupu súdu (zisťovanie výšky popl. povinnosti), rozhodovania o navrhovateľovej žiadosti na oslobodenie od súdneho poplatku nebolo doteraz vo veci vytyčené pojednávanie a vec prejednaná a rozhodnutá. (...).“

2. 2. Podpredsedníčka Okresného súdu Bratislava I popísala chronológiu úkonov súdu v danej veci a vo svojom vyjadrení uviedla nasledovné relevantné skutočnosti:

„Na základe Vašej žiadosti, doručenej Okresnému súdu Bratislava I dňa 24. 9. 2004, dovoľujem si Vám touto cestou oznámiť, že nie je možné Vám zaslať spis tunajšieho súdu sp. zn. 18 C 51/00 k nahliadnutiu, nakoľko sa nachádza od 24. 8. 2004 z dôvodu prebiehajúceho odvolacieho konania na Krajskom súde v Bratislave.

(...) si zároveň dovoľujem v úvode môjho stanoviska k sťažnosti oznámiť, že netrvám na ústnom pojednávaní doručenej ústavnej sťažnosti a súhlasím s tým, aby podľa ust. § 30 ods. 2 zák. č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu SR, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov Ústavného súdu SR, upustil od ústneho pojednávania prijatej ústavnej sťažnosti, ak dospeje k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. (...).“

2. 3. Právny zástupca sťažovateľa vo svojom stanovisku k uvedeným vyjadreniam súdov uviedol, že:

«Ku konaniu 6 C 215/03 vedenom pred Okresným súdom v Žiline:

Navrhujeme Ústavnému súdu, aby k námietkam Okresného súdu v Žiline neprihliadal.

Dôvody:

ad 1) Z podania sťažovateľa doručeného dňa 14. 10. 2004 vyplýva, že žaloba o náhradu škody proti 1. Ministerstvu financií SR a 2. S., š. p. bola podaná na Okresnom súde v Žiline 17. 6. 2000 pod sp. zn. Nc 2285/00 a konanie bolo zastavené. Krajský súd v Žiline uznesenie o zastavení tohto konania zrušil a vec vrátil v roku 2001 Okresnému súdu Žilina na ďalšie konanie. Od uvedeného času t. j. od 31. 5. 2001 do 24. 9. 2003 kedy Okresný súd v Žiline predvolal sťažovateľa na výsluch uplynulo 28 mesiacov, ktoré možno hodnotiť ako obdobie nečinnosti súdu.

ad 2) Je pravdou, že v prípade odstraňovania väd podania smerujú tieto úkony súdu k odstraňovaniu procesných prekážok, avšak všeobecný súd bol uznesením 13 Co 791/01 Krajského súdu v Žiline usmernený tak, aby „pre nedostatok právnych znalostí neutrpel nikto ujmu. (...) Ak účastník neodmietne súčinnosť so súdom, na výzvu reaguje, ale zrejme nie je schopný poučenie súdu pochopiť a podľa jeho pokynov podanie upresniť, či doplniť je na súde, aby iným vhodným spôsobom, napríklad predvolaním k procesnému súdu sa pokúsil o odstránenie vady podania. Okresný súd nepostupoval správne, keď konanie zastavil. (...) Popritom správanie sa sťažovateľa bolo súčinnostné v konaní nezostával pasívny, ale reagoval na všetky súdom zaslané výzvy.

Ku konaniu sp. zn. 18 C /00 (zrejme 18 C 51/00 pozn. ústavného súdu) vedenom pred Okresným súdom Bratislava I. možno konštatovať iba toľko, že Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom sp. zn. I. ÚS 133/02 zo dňa 19. 2. 1003 vyslovil, že bolo porušené právo sťažovateľa O. Š., aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov. Okresnému súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 51/00 prikazuje konať bez zbytočných prieťahov. Teda opätovne po dobu dvoch rokov súd vo veci právoplatne nerozhodol, naopak, bezdôvodne a nehospodárne rozhodol o vylúčení nároku vo výške 62,50 Sk na samostatné konanie a vyzýval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku, hoci ho od tejto

povinnosti skoršie oslobodil. Takéto procesné úkony možno charakterizovať ako zbytočné a zjavne neúčelné. Preto postup Okresného súdu v predmetom občianskoprávnom súdnom konaní nemožno hodnotiť ako postup, ktorý by zodpovedal ústavou priznanému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a príslušným ustanoveniam Občianskeho súdneho poriadku.

Zároveň vo vyššie označenej veci oznamujem, že súhlasím v zmysle ust. § 30 ods. 2 zák. č. 38/1993 Z. z. s tým, aby Ústavný súd Slovenskej republiky upustil od ústneho pojednávania prijatej ústavnej sťažnosti, lebo vzhľadom na charakter veci, kde je rozhodujúci prehľad spisu nemožno od ústneho pojednávania očakávať ďalšie objasnenie veci.

Žiadam, aby Ústavný súd priznal odmenu právneho zastupovania JUDr. J. M., advokátovi za tri právne úkony z toho dva právne úkony (prevzatie a písomné podanie vo veci) podľa ust. § 13 ods. 1, ktorá je účtovaná v spojení s ust. § 17 ods. 4 vyhl. č. 163/2002 Z. z. – jeden právny úkon vo veci s najvyššou hodnotou á 4 534,- Sk, jeden právny úkon vo veci s nižšou hodnotou á 4 534,- Sk krátený o polovicu á 2267,- Sk, spolu 2 x právny úkon á 6 801,- Sk, 2 x paušál á 136,- Sk a jeden právny úkon – písomné podanie vo veci podľa ust. § 11 ods. 2 v spojení s ust. § 13 ods. 4 vyhl. č. 566/2004 Z. z. á 3 751,- Sk (jeden právny úkon vo veci s najvyššou hodnotou á 2 501,- Sk, jeden právny úkon vo veci s nižšou hodnotou á 2 501,- Sk krátený na polovicu á 1 205,- Sk) 1 x paušál á 150,- Sk spolu 17 775,- Sk na účet (...).

Paušálna náhrada je uplatňovaná v zmysle ust. § 19 ods. 3 vyhlášky č. 163/03 Z. z. a v zmysle ust. § 16 ods. 3 vyhlášky č. 566/2004 Z. z.»

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúcich súdnych spisov ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na Okresnom súde Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 215/03 a na Okresnom súde Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 51/00 v období po rozhodnutí ústavného súdu č. k. I. ÚS 133/02-32 z 19. februára 2003:

1. Vec vedená na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 6 C 215/03

Dňa 10. júla 2000 podal sťažovateľ na Okresnom súde Žilina proti Ministerstvu financií Slovenskej republiky a proti S., š. p., Ž. „návrh na úhradu čiastky 341.- Sk za každý mesiac s prísl., s platnosťou od 1. 3. 2000, pre vedomé poškodzovanie občana, nerešpektovanie dohody a zákonných smerníc a úhrady škody, súd. trov a nákladov konania“. Vec bola zaevidovaná pod sp. zn. 13 C 218/00.

Dňa 18. júla 2000 bola vec z dôvodu miestnej nepríslušnosti postúpená Okresnému súdu Bratislava I. Spis bol Okresnému súdu Bratislava I doručený 27. júla 2000 a vec bola zaevidovaná pod sp. zn. 12 C 64/00.

Dňa 9. augusta 2000 konajúci sudca Okresného súdu Bratislava I vyjadril nesúhlas s postúpením veci a dal úpravou kancelárii okresného súdu pokyn, aby vec bola predložená na rozhodnutie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na rozhodnutie podľa § 105 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku. Spis bol najvyššiemu súdu doručený 8. septembra 2000 a bol zaevidovaný pod sp. zn. Ndc 445/00.

Dňa 22. septembra 2000 bol Okresnému súdu Bratislava I doručený predmetný spis spolu s uznesením najvyššieho súdu z 18. septembra 2000 sp. zn. Ndc 445/00, ktorým najvyšší súd rozhodol, že na prejednanie veci pôvodne vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 13 C 218/00 je miestne príslušný Okresný súd Žilina.

Dňa 23. októbra 2000 bola vec vrátená Okresnému súdu Žilina ako miestne príslušnému súdu v zmysle právoplatného uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. Ndc 445/00 z 18. septembra 2000. Vec bola zapísaná do oddelenia Nc pod sp. zn. Nc 2285/00.

Dňa 31. októbra 2000 okresný súd uznesením č. k. Nc 2285/00-10 vyzval sťažovateľa, „aby v lehote 10 dní od doručenia výzvy odstránil vady podania, v opačnom prípade bude konanie zastavené“.

Dňa 10. novembra 2000 sťažovateľ doručil okresnému súdu „*Dodatok k pôvodnému návrhu zo dňa 17. 6. 2000 a odstránenie vady podania, na žiadosť okr. súdu Žilina zo dňa 31. 10. 2000 v stanovenej lehote*“.

Dňa 21. novembra 2000 okresný súd uznesením č. k. Nc 2285/00-29 opätovne vyzval sťažovateľa, „*aby v lehote 10 dní od doručenia výzvy odstránil vady podania, v opačnom prípade bude konanie zastavené*“.

Dňa 1. decembra 2000 sťažovateľ reagoval na ostatnú výzvu okresného súdu, upresnil petit svojej žaloby a založil do spisu ďalšie listinné dôkazy.

Dňa 24. januára 2001 okresný súd uznesením č. k. Nc 2285/00-36 konanie zastavil.

Dňa 7. februára 2001 podal sťažovateľ proti uzneseniu o zastavení konania odvolanie.

Dňa 27. marca 2001 bol spis doručený Krajskému súdu v Žiline, aby rozhodol o odvolaní sťažovateľa proti rozhodnutiu o zastavení konania.

Dňa 24. mája 2001 podal sťažovateľ na Krajský súd v Žiline dodatok k svojmu odvolaniu.

Dňa 10. júla 2001 Krajský súd v Žiline svojím uznesením sp. zn. 13 Co 791/01 zrušil rozhodnutie okresného súdu o zastavení konania a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 3. augusta 2001.

Dňa 22. mája 2002 konajúci sudca dal úpravou kancelárii okresného súdu pokyn, aby vyzvala sťažovateľa „*nech do 3 dní predloží dôkaz o tom, že je štátnym občanom Českej republiky*“.

Dňa 5. júna 2002 sťažovateľ oznámil okresnému súdu, že má dvojité štátne občianstvo, a to Slovenskej republiky aj Českej republiky. Súčasne predložil listinné dôkazy.

Dňa 3. septembra 2001 sťažovateľ doručil okresnému súdu „*Informatívny list*“ a predložil ďalšie listinné dôkazy.

Dňa 4. septembra 2002 konajúci sudca dal úpravou kancelárii okresného súdu pokyn, aby žiadala „*údaje o navrhovateľovi a jeho rodičoch*“ a aby požiadala Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „*ministerstvo vnútra*“) o podanie informácie, či je sťažovateľ „*štátnym občanom SR, resp. či má dvojité štátne občianstvo SR a ČR*“.

Dňa 7. októbra 2002 Centrálna evidencia pobytu obyvateľstva B. zaslala súdu potvrdenie o trvalom pobyte sťažovateľa.

Dňa 11. októbra 2002 ministerstvo vnútra oznámilo súdu, že *„Na posúdenie štátneho občianstva osoby nepostačuje len dátum jej narodenia. Na zistenie, či O. Š. je štátnym občanom Slovenskej republiky, je potrebné poznať aj miesto jeho narodenia a údaje o jeho rodičoch (aspoň ich mená, priezviská, dátum a miesto ich narodenia).*

Pokiaľ ide o zistenie, či menovaný je štátnym občanom Českej republiky, Ministerstvo vnútra SR nie je kompetentné vyjadriť sa k uvedenej skutočnosti. Odporúčame Vám, aby ste sa so žiadosťou o zistenie, či O. Š. je občanom Českej republiky, obrátili na orgány Českej republiky, ktoré sú príslušné konať vo veci českého štátneho občianstva“.

Dňa 25. júla 2003 konajúci sudca dal úpravou kancelárii okresného súdu nasledovný pokyn: *„Spis predlož podateľni z dôvodu, Najvyšší súd SR Bratislava svojím uznesením č. Ndc 445/2000 zo dňa 18. 9. 2000 rozhodol, že na prejednanie veci je miestne príslušný Okresný súd v Žiline, avšak sudca, ktorému bol pôvodne spis pridelený na prejednanie a rozhodnutie na tunajšom súde už nepracuje“.*

Dňa 25. júla 2003 bolo vo veci počítačom vygenerované potvrdenie o tom, že:

„Okresný súd v Žiline týmto potvrdzuje, že dňa 25. 7. 2003 13.08 bol prijatý návrh na začatie konania v právnej veci

navrhovateľa O. Š. proti

odporcovi MF SR o

zaplatenie 341.-Sk s prísl.

vec bola pridelená na rozhodnutie sudcovi tunajšieho súdu Mgr. K. B.

zároveň potvrdzujem, že nebol zaplatený poplatok

Počet príloh pripojených k návrhu: spis

Počet rovnopisov pripojených k návrhu: 1

Spisu je pridelená sp. zn. 6 C 215/2003“

Dňa 24. septembra 2003 konajúci sudca vyzval sťažovateľa, *„aby sa dňa 15. 10. 2003 o 9.00 hod. dostavil na tunajší súd“.*

Dňa 15. októbra 2003 bola na okresnom súde so sťažovateľom spísaná zápisnica. Sťažovateľ súdu predložil *„vyjadrenie zo dňa 15. 10. 2003, v ktorom si uplatňuje žalovanú sumu vo výške 15 000.- Sk“.* Vzhľadom na obsah tohto podania sudkyňa vyzvala

sťažovateľa, aby v lehote 15 dní upresnil svoj žalobný návrh tak, aby z neho bolo zrejmé, v akom rozsahu si uplatňuje žalovanú istinu a akým spôsobom (presný matematický postup) k výške tejto sumy dospel.

Dňa 25. októbra 2003 sťažovateľ doručil okresnému súdu nasledovné podanie: „*Výpočet a upresnenie škody na základe požiadavky okr. súdu Žilina*“ a súčasne „*Návrh na úhradu škody vzniknutej zrušením zľavy na odber el. energie navrhovateľovi k dnešnému dňu - s platnosťou od 1. 3. 2000 - vo výške 17. 084, 76 .- Sk s prísl.*“

Dňa 18. novembra 2003 bol spis zapožičaný ústavnému súdu.

Dňa 10. decembra 2003 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 4. februára 2004 okresný súd vyzval sťažovateľa o zaplatenie súdneho poplatku za návrh (850 Sk), pod hrozbou zastavenia konania.

Dňa 11. februára 2004 sťažovateľ reagoval na výzvu o zaplatenie súdneho poplatku, pričom poukázal na to, že okresný súd už akceptoval jeho žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov.

Dňa 26. februára 2004 okresný súd vyzval sťažovateľa, aby predložil rozhodnutie, ktorým mu bolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov, pretože je možné, že takéto oslobodenie bolo priznané v inom konaní než v konaní sp. zn. 6 C 215/03.

Dňa 22. marca 2004 sťažovateľ reagoval na uvedenú výzvu okresného súdu, pričom uviedol, že „*Nenašiel som doklad o tom, že by som za podanie návrhu tento uhradil v hotovosti, alebo podal žiadosť o oslobodenie*“. Sťažovateľ k svojmu podaniu pripojil aj potvrdenie o svojich osobných a majetkových pomeroch.

Dňa 29. marca 2004 okresný súd vydal uznesenie č. k. 6 C 215/2003-95, ktorým sa sťažovateľovi priznalo oslobodenie od súdnych poplatkov z návrhu na začatie konania v jednej polovici.

Dňa 29. marca 2004 okresný súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za návrh v jednej polovici (425 Sk).

Dňa 6. apríla 2004 sťažovateľ podal odvolanie proti uzneseniu, ktorým sa mu priznalo oslobodenie od súdnych poplatkov z návrhu na začatie konania iba v jednej polovici.

Dňa 22. apríla 2004 bol spis predložený Krajskému súdu v Žiline, aby rozhodol o uvedenom odvolaní sťažovateľa.

Dňa 30. apríla 2004 Krajský súd v Žiline uznesenie okresného súdu z 29. marca 2004 č. k. 6 C 215/2003-95 potvrdil.

Dňa 17. júna 2004 sťažovateľ podal na najvyšší súd „*odvolanie a sťažnosť*“ proti uzneseniu okresného súdu z 29. marca 2004 č. k. 6 C 215/2003-95 a proti rozhodnutiu Krajského súdu v Žiline, ktorým bolo toto uznesenie potvrdené. Najvyšší súd podanie postúpil okresnému súdu 25. júna. 2004.

Dňa 29. júna 2004 okresný súd uznesením č. k. 6 C 215/03-108 vyzval sťažovateľa, aby v stanovenej lehote (10 dní) označil dôkazy, ktoré by sa mali vykonať na preukázanie dôvodov dovolania, a vyzval ho na predloženie plnomocenstva na zastúpenie advokátom.

Dňa 7. júla 2004 sťažovateľ oznámil okresnému súdu, že nepodával dovolanie, lebo nemá financie na advokáta.

Dňa 17. augusta 2004 okresný súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za návrh v jednej polovici (425 Sk).

Dňa 26. augusta 2004 sťažovateľ zaslal okresnému súdu „*Oznam a vyjadrenie*“, v ktorom oznamuje okresnému súdu, že výzvu na zaplatenie súdneho poplatku za návrh považuje za „*protiprávny a predčasný*“.

Dňa 4. októbra 2004 okresný súd uznesením č. k. 6 C 215/2003-133 konanie zastavil. Toto rozhodnutie sa stalo právoplatným.

2. Vec vedená na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 18 C 51/00 v období po rozhodnutí ústavného súdu č. k. I. ÚS 133/02-32 z 19. februára 2003

Dňa 17. apríla 2000 podal sťažovateľ Okresnému súdu Bratislava I žalobný návrh proti cestovnej kancelárii S., spol. s r. o., so sídlom v B. (ďalej len „odporca“), na úhradu majetkovej a nemajetkovej ujmy vo výške 4 665 Sk s príslušenstvom zapríčinenej nesprávnym postupom a zodpovednosťou za škodu podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Dňa 28. februára 2003 bol súdu doručený nález ústavného súdu č. k. I. ÚS 133/02-32 z 19. februára 2003, ktorým bolo vyslovené porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 51/00.

Dňa 3. marca 2003 bol vykonaný úradný záznam, podľa ktorého bol zapožičaný spis sp. zn. 18 C 51/00 vrátený ústavným súdom 3. marca 2003.

Dňa 14. mája 2003 súd vyzval sťažovateľa, aby mu predložil listinné dôkazy, na ktoré sa odvoláva vo svojom podaní, a označil vo veci svedkov, a to v lehote 15 dní. Ďalej súd vyzval odporcu, aby predložil súdu zmluvu medzi Ministerstvom financií Slovenskej republiky a odporcom.

Dňa 22. mája 2003 sťažovateľ doručil súdu vyžiadané listinné dôkazy.

Dňa 10. júna 2003 sudkyňa dala úpravou kancelárii súdu pokyn, aby znovu doručila výzvu zo 14. mája 2003 odporcovi a vyžiadala výpis z obchodného registra ohľadom odporcu.

Dňa 25. júna 2003 odporca doručil súdu svoje vyjadrenie k žalobnému návrhu.

Dňa 29. júla 2003 sudkyňa dala úpravou kancelárii pokyn, aby predložila spis vyššiemu súdnemu úradníkovi na prípravu pojednávania.

Dňa 13. októbra 2003 sudkyňa dala úpravou kancelárii súdu pokyn, aby doručila sťažovateľovi vyjadrenie odporcu.

Dňa 17. októbra 2003 sudkyňa dala úpravou kancelárii súdu pokyn, aby vyžiadala výpis odporcu z obchodného registra.

Dňa 31. októbra 2003 sudkyňa urgovala kanceláriu, aby vyžiadala výpis odporcu z obchodného registra.

Dňa 31. októbra 2003 okresný súd dožiadal obchodný register o predloženie spisu obchodného registra týkajúci sa odporcu v lehote 8 dní.

Dňa 31. októbra 2003 bol vykonaný úradný záznam týkajúci sa zápisu odporcu do obchodného registra.

Dňa 3. novembra 2003 súd vydal uznesenie č. k. 18 C 51/00-96, ktorým uložil sťažovateľovi, aby opravil nesprávne označenie odporcu podľa zápisu v príslušnom obchodnom registri a špecifikoval príslušenstvo uplatneného nároku v lehote 10 dní.

Dňa 19. novembra 2003 sťažovateľ podal na poštovú prepravu podanie, ktorým doplnil svoj žalobný návrh.

Dňa 26. novembra 2003 súd vydal uznesenie č. k. 18 C 51/00-101, ktorým opätovne uložil sťažovateľovi, aby opravil „*nesprávne označenie odporcu tak, ako je zapísaný*

v obchodnom prípadne v inom registri“, a špecifikoval obdobie, za ktoré požaduje 4,5 % úrokov z omeškania, v lehote 10 dní.

Dňa 4. decembra 2003 odporca doručil súdu vyjadrenie k rozšírenému žalobnému návrhu sťažovateľa.

Dňa 12. decembra 2003 sťažovateľ doručil súdu opravu a doplnenie návrhu podľa uznesenia súdu z 26. novembra 2003.

Dňa 22. decembra 2003 súd vydal uznesenie č. k. 18 C 51/00-106, ktorým podanie sťažovateľa odmietol.

Dňa 25. februára 2004 sudkyňa dala úpravou kancelárii súdu pokyn, aby reklamovala doručenie uvedeného uznesenia sťažovateľovi.

Dňa 11. marca 2004 sťažovateľ doručil súdu odvolanie proti uzneseniu č. k. 18 C 51/00-106.

Dňa 16. marca 2004 súd uznesením č. k. 18 C 51/00-113 zrušil svoje uznesenie č. k. 18 C 51/00-106 z 22. decembra 2003, pretože sťažovateľ vo svojom odvolaní „11. marca 2004 označenie odporcu opravil“.

Dňa 17. marca 2004 súd nariadil vo veci pojednávanie na 6. apríl 2004.

Dňa 22. marca 2004 súd vyzval sťažovateľa, aby predložil súdu listinné dôkazy, na ktoré sa odvoláva v lehote 2 dní, a potvrdenie o svojich majetkových pomeroch vrátane potvrdenia o starobnom dôchodku.

Dňa 24. marca 2004 sudkyňa dala úpravou kancelárii pokyn, aby vyzvala odporcu na predloženie všeobecných a individuálnych podmienok platných pre poskytovanie rekreačného pobytu v lehote 3 dní pod hrozbou poriadkovej pokuty vo výške 25 000 Sk.

Dňa 25. marca 2004 sudkyňa dala úpravou kancelárii súdu pokyn, aby zrušila nariadený termín pojednávania z dôvodu vzniesenia námietky zaujatosti sťažovateľom a poučila sťažovateľa o doplnení obsahu námietky zaujatosti v lehote 5 dní.

Dňa 26. marca 2004 sťažovateľ doručil súdu podanie, z ktorého obsahu vyplýva vzniesenie námietky zaujatosti.

Dňa 26. marca 2004 sudkyňa dala úpravou kancelárii pokyn, aby urgovala odporcu na predloženie vyžiadaných listín.

Dňa 29. marca 2004 odporca doručil súdu vyjadrenie k žalobnému návrhu.

Dňa 5. apríla 2004 odporca doručil súdu zásady použitia štátnej účelovej dotácie a všeobecné a záručné podmienky na výberovú a detskú rekreáciu na rok 1997.

Dňa 6. apríla 2004 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, na ktorom bol vynesенý rozsudok č. k. 18 C 51/00-143. Súd uznesením č. k. 18 C 51/00-148 vylúčil na samostatné konanie návrh sťažovateľa na zaplatenie 62,50 Sk.

Dňa 30. apríla 2004 sťažovateľ doručil súdu odvolanie proti uvedenému rozsudku.

Dňa 10. mája 2004 požiadal odporca o vyznačenie právoplatnosti a vykonateľnosti rozsudku č. k. 18 C 51/00-143.

Dňa 13. mája 2004 súd vydal uznesenie č. k. 18 C 51/00-166, ktorým uložil sťažovateľovi, aby v lehote 10 dní odstránil vady odvolacieho návrhu (z odvolania napr. nevyplývalo, čoho sa odvolávateľ domáha).

Dňa 2. júna 2004 sťažovateľ doručil súdu vyjadrenie.

Dňa 17. júna 2004 súd vyzval sťažovateľa na doplnenie námietky zaujatosti.

Dňa 1. júla 2004 sťažovateľ doručil súdu svoje vyjadrenie k zaujatosti sudkyne.

Dňa 21. júla 2004 okresný súd vydal uznesenie č. k. 18 C 51/00-174, ktorým uložil sťažovateľovi poriadkovú pokutu vo výške 2 000 Sk, medzi inými za to, že „robí vo veci *prieťahy a poškodzuje účastníka*“.

Dňa 24. augusta 2004 bol spis doručený Krajskému súdu v Bratislave, aby rozhodol o odvolaní sťažovateľa a o jeho námietke zaujatosti.

Dňa 25. augusta 2004 sťažovateľ doručil súdu odvolanie proti uzneseniu, ktorým mu bola uložená poriadková pokuta.

Dňa 26. augusta 2004 sťažovateľ doručil súdu dodatok k odvolaniu proti uzneseniu č. k. 18 C 51/00-174.

Dňa 23. augusta 2004 bolo Krajskému súdu v Bratislave doručené odvolanie sťažovateľa z 25. augusta 2004 a dodatok k tomuto odvolaniu z 26. augusta 2004.

Dňa 8. septembra 2004 vydal Krajský súd v Bratislave uznesenie č. k. 2 NcC 32/04-181, ktorým rozhodol o námietke zaujatosti zákonnej sudkyne tak, že ju nevyhlúčil z prejednávania a rozhodovania veci sp. zn. 18 C 51/00.

Dňa 28. januára 2005 Krajský súd v Bratislave nariadil vo veci pojednávanie na 20. apríl 2005.

Dňa 20. apríla 2005 Krajský súd v Bratislave vydal rozsudok č. k. 2 Co 269/04-207, ktorým „*rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti*“ potvrdil.

Dňa 28. apríla 2005 Krajský súd v Bratislave vydal uznesenie č. k. 2 Co 113/05-209, ktorým odmietol odvolanie sťažovateľa proti vylúčeniu veci na samostatné konanie.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov (...).

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 215/03 a postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 51/00 v období po rozhodnutí ústavného súdu č. k. I. ÚS 133/02-32 z 19. februára 2003 dochádza k porušovaniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti

každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

1. Vec Okresného súdu Žilina vedená pod sp. zn. 6 C 215/03

1. 1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka tohto občianskoprávného konania, ktoré trvalo na okresnom súde viac než štyri roky, podľa názoru ústavného súdu nebola závislá od zložitosti veci. Dôkazom tohto konštatovania je napr. aj uznesenie najvyššieho súdu z 18. septembra 2000 sp. zn. Ndc 445/00. Na druhej strane však ústavný súd pripúšťa, že upresnenie žalobného návrhu, jeho zmeny a doplnenia predkladané sťažovateľom a zisťovanie „základných údajov“ mohli vplývať na priebeh a dĺžku konania, a tým spôsobiť aj určitú faktickú zložitosť veci.

1. 2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa, ústavný súd konštatuje, že na celkovej dĺžke konania mal svoj podiel aj sťažovateľ, napr. návrhmi, ktoré nemali vždy všetky predpísané náležitosti, resp. ktoré neboli úplné, pričom kvôli odstraňovaniu týchto nedostatkov nemohol okresný súd plynulo postupovať v konaní. Okrem toho si sťažovateľ nesplnil svoju povinnosť zaplatiť súdny poplatok za návrh v jednej polovici (425 Sk), čo v zásade bránilo všeobecnému súdu odstrániť stav jeho právnej neistoty (mutatis mutandis I. ÚS 54/03). Hoci z tejto okolnosti nemožno samo osebe vyvodzovať nedostatočný záujem sťažovateľa o odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa ako žalobca v napadnutej veci nachádzal v čase uplatnenia tohto nároku na súde, ktorý by mohol v danej veci ovplyvniť záver ústavného súdu v otázke porušenia označeného základného práva, ústavný súd však nikdy nevyhlásil možnosť prihliadať aj na takúto okolnosť pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení podľa čl. 127 ods. 3 ústavy (pozri napr. I. ÚS 109/02).

1. 3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a konštatuje, že okresný súd bol v predmetnej veci opakovane nečinný minimálne v období od 3. augusta

2001 do 22. mája 2002 (takmer desať mesiacov) a od 11. októbra 2002 do 25. júla 2003 (deväť mesiacov). Okresný súd teda počas najmenej devätnástich mesiacov bol vo veci bez akýchkoľvek zákonných alebo iných dôvodov nečinný, nevykonal vo veci žiadny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ ako žalobca v napadnutej veci počas súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). K priesťahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale v dôsledku postupu súdu.

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných priesťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

1. 4. Pretože vo veci sťažovateľa okresný súd uznesením č. k. 6 C 215/2003-133 zo 4. októbra 2004 konanie zastavil, neprichádzalo do úvahy v okolnostiach danej veci rozhodnutie podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde.

1. 5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadostučinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch.

Sťažovateľ požadoval priznať primerané finančné zadostučinenie vo výške 40 000 Sk, „*nakoľko ochrana práv nebola rýchla a účinná v súlade s ust. § 6 OSP. Pretrváva stav právnej neistoty už 4 roky spôsobený priesťahmi v konaní*“.

Vzhľadom na okolnosti danej veci, najmä na svoje závery o podiele sťažovateľa na spomalení postupu Okresného súdu Žilina sa sťažovateľovi nárok na primerané finančné zadostučinenia nepriznal (pozri časť III. bod 1. 2 tohto nálezu). Ústavný súd považuje za dostatočnú ochranu základného práva sťažovateľa na konanie bez zbytočných priesťahov to, že sa okresnému súdu prikázalo konať bez zbytočných priesťahov a súčasne sa sťažovateľovi priznala úhrada trov tohto konania (mutatis mutandis II. ÚS 65/04).

Z uvedených dôvodov ústavný súd o návrhu sťažovateľa na priznanie primeraného finančného zadostučinenia rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 4.

1. 6. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania vo výške 11 991 Sk z dôvodu trov jeho právneho zastúpenia.

Náhrada sa priznala za tri úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia z 23. septembra 2004, podanie na upresnenie sťažnosti zo 7. októbra 2004 a písomné stanovisko k vyjadreniu okresného súdu z 23. júna 2005). Za dva úkony vykonané v roku 2004 patrí odmena v sume dvakrát po 4 534 Sk a k tomu dvakrát náhrada režijného paušálu po 136 Sk a za jeden úkon, ktorý bol vykonaný v roku 2005, patrí odmena v sume 2 501 Sk a režijný paušál 150 Sk [§ 13 ods. 8, § 19 ods. 3, § 24 ods. 3 a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb a § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 a § 20 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb], preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľa predstavujú celkove zaokrúhlene sumu 11 991 Sk.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľa rozhodol tak, ako to je uvedené pod bodom 2 výroku tohto rozhodnutia.

2. Vec Okresného súdu Bratislava I vedená pod sp. zn. 18 C 51/00

2. 1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že ani v danom prípade nemožno pripísať zdĺhavý postup konania na vrub právnej, či faktickej náročnosti prerokovávanej veci.

2. 2. Rovnako aj pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa, ústavný súd nezistil takú závažnú skutočnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu. Na druhej strane však na „*upresnenie označenia odporcu*“ až 11. marca 2004 nemohol ústavný súd neprihliadnuť pri úvahe či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným prieťahom.

2. 3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom súdu v predmetnej veci a konštatuje, že v inkriminovanom konaní síce došlo od vydania nálezu ústavného súdu č. k.

I. ÚS 133/02-32 z 19. februára 2003 ku krátkodobým nečinnostiam súdu v období od 29. júla 2003 do 13. októbra 2003 a od 22. decembra 2003 do 25. februára 2004, teda spolu v období cca štyroch mesiacov, ktoré nemožno považovať za významné obdobie nečinnosti okresného súdu. Z judikatúry ústavného súdu inak vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (mutatis mutandis I. ÚS 47/03 a v ňom odkaz na predchádzajúcu judikatúru ústavného súdu). V okolnostiach danej veci tieto ojedinelé priet'ahy súdu neovplyvnili podľa názoru ústavného súdu skutočnosť, že vec bola doteraz iba čiastočne skončená, a preto tieto priet'ahy nemožno ani považovať za príčinu neodstránenia stavu právnej neistoty, v ktorej sa s'ťažovateľ nachádzal v dôsledku trvania tohto konania.

V období konania pred súdom, ktoré ďalej nasledovalo, a to až doteraz, však ústavný súd už žiadny priet'ah, ktorý by bolo možné pričítať postupu okresného súdu, nezistil.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že hoci vo veci sp. zn. 18 C 51/00 nebol postup súdu bez priet'ahov, je nesporné, že k celkovej dĺžke konania prispel svojim nepresným návrhom aj s'ťažovateľ, a preto nebolo možné z hľadiska komplexného posúdenia inkriminovaného konania považovať postup súdu v ňom za porušenie základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto nálezu.

3. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júna 2005